

Ali sem dovolj močan, da se mi ne bo zvrtilo v glavi, če se ozrem v mračne dežele, ki so že za mano? (Anton: Podbevšek: Električna žoga)

☺ ☺ ☺

Slavistično društvo Dolenjske in Bele krajine
razpisuje
literarni natečaj poezije in kratke proze z naslovom
Drzni iskalci skrivnosti

NAVODILA ZA SODELOVANJE NA NATEČAJU

Literarni natečaj poteka **v treh skupinah**:

1. skupina: osnovnošolci od 7. do 9. razreda
2. skupina: srednješolci
3. skupina: odrasli

Na natečaju lahko sodelujete z naslednjimi prispevki:

- a) največ tri pesmi v poljubni pesniški obliki;
- b) kratka zgodba (**do 6000 znakov** s presledki);

- Vsak prispevek naj bo **lektoriran in shranjen v urejevalniku Word**.
- Prispevke označite **s skupino in šifro** ter jih pošljite na elektronski naslov Slavističnega društva Dolenjske in Bele krajine: sddb20@gmail.com, zadeva: Literarni natečaj_2020.
- V ločenem dokumentu pošljite naslednje podatke:
 - a) **osnovnošolci in srednješolci**: šifra, podatki o avtorju (ime, priimek, šola, razred), ime in priimek ter elektronski naslov mentorja/mentorice;
 - b) **odrasli**: šifra, ime in priimek avtorja, letnica rojstva, naslov bivanja.
- Rok za oddajo prispevkov je **7. april 2020**.

Strokovna komisija bo izmed poslanih prispevkov izbrala devet besedil – po tri iz vsake skupine, ki bodo izstopala po **vsebinski izvirnosti, jezikovni in slogovni inovativnosti**.

Osrednja tema besedila naj se v širšem kontekstu navezuje na vodilno misel natečaja.

Zaključna prireditev s podelitvijo simboličnih nagrad in priznanj bo predvidoma 9. junija 2020 v Knjižnici Mirana Jarca Novo mesto. Ob tej priložnosti bodo vsi udeleženci natečaja prejeli zbornik literarnega natečaja.

Udeleženci natečaja z oddajo literarnih besedil zagotavljajo, da so sami avtorji prispevkov, da ti niso bili še nikjer objavljeni in da soglašajo z objavo v zborniku.

Dodatne informacije: dr. Jožica Jožef Beg, predsednica Slavističnega društva Dolenjske in Bele krajine (T: 040 519 046; e-naslov: jozica.beg@guest.arnes.si, sddb20@gmail.com)

Dodatek k razpisu

Slavistično društvo Dolenjske in Bele krajine 5. natečaj poezije in kratke proze posveča 100-letnici novomeške pomladi, kulturno-umetniškega gibanja, ki je pomenilo začetek slovenskega avantgardnega gibanja. 26. septembra 1920 so namreč mladi novomeški umetniki pripravili *Prvo pokrajinsko umetniško razstavo* v Novem mestu, ki sta jo spremljala koncert Marija Kogoja in recitacijski nastop Antona Podbevška – » človeka z bombami« in »skrivnostnega romarja« Mirana Jarca. Tej razstavi je kasneje sledilo še več prireditev in nastopov, na katerih so sodelovali tudi umetniki iz drugih delov Slovenije.

V počastitev 100-letnice tega odmevnega dogajanja je Mestna občina Novo mesto leto 2020 razglasila za leto novomeške pomladi.

Odlomki iz del novomeških ekspresionistov

Ko sem prenehal trepetati v svoji notranjosti, sem se pričel sukati nediplomirani inženir po svojem nebotičniku, ob gradnji katerega sem bil trdno prepričan, da sem nehal živeti, ker sem se mudil v pokrajinah, ki jih še ni videlo nobeno človeško oko in sem ves vztrepetal, ko sem zagledal nove rimske ceste in nova ozvezdja. (Anton Podbevšek: Plesalec v ječi)

*

... Gledal sem ptiče, ki so se prišli kopat v reko,
in so potem oživiljeni zleteli proti nebu. (Anton Podbevšek: V jutru)

*

Vse je valovje: divje orkester igra
marzeljezo! Ho, ho, na poti na dno!
— — —
Tudi jaz sem val, ki peni se, šumi
in poje v zboru voda,
ki vzganjajo, sklanjajo se preko skal ...
(Miran Jarc: Pod slapom)

V nejasno, temno valovje se zlivajo
za mano gozdovi in gore
in nova stvarstva strmečim očem se odkrivajo,
le gorski potok zvestó mi popotnico poje,
nenehoma se oglašča kakor srce,
ki me spremlja verno skoz gozde misli, želja in sanj.
A tudi njegovemu zagonetnemu viru se že bližam
počasi, boječe.
Kaj vem, kaj šepče vejevje krog mene ...
Vsemirje molčeče, prežeče trepeče,
ko stopam skozi pragozde — skrivnosti
drzen iskavec.
(Miran Jarc: Skrivnostni romar)

Miran Jarc: Razprožajoči se valovi.

»Danes si pa stopil z levo nogo v jutro, Danijel!«

»Ne v jutro, ampak v mrak, v noč, v môro sem stopil, vidiš, to je ... za to ... za to ...«

»Premalo si se vživel v Horacija, Danijel, kajti carpe diem, Danijel, sicer te bodo levi raztrgali ...«

Danijel Bohorič pa je molčal in se poigraval z vrbovko po rečni vodi. Motril je vedno širše kolobarje valov, ki so se izgubljali k drugemu bregu.

Na grmiču se je pozibavala ptica, ki je v velikem loku zdrsnila raz vejo preko gladine v goščo, vso rožnato od zahajajočega solnca.

»Vidiš ptico, ki leta nad bregovi? Čuješ rožnato pesem umirajočega dneva? O, Hilarij, ničesar ne vidiš in ne slišiš, ker ti šumi po ušesih vedno le odmev profesorjevih besed v šolski sobi ...« je osmošolec Danijel glasno pomislil in se v svojega tovariša ozrl šele, ko mu je ta odvrnil: »Da, odmeva mi ... profesorjeve besede mi odmevajo ... Horacij, integrali ... Platon in hiperbole ... jutri, jutri je izpit ... Zarjo pa naj občudujejo ljudje, ki so že nekaj ...«

»Ljudje, ki so že nekaj? Kaj? Ali midva morda nisva že nekaj? Vrag vzemi tvoje ljudi in tebe, Hilarij Jerman.«

»... potrpljenje, potrpljenje, Danijel,« se je Hilarij spet nasmehnil, toda, ko je uvidel, da se je Danijel zmračil, je pristavil:

»Saj me ne razumeš, sicer pa ... levi te raztrgajo ...«

»No, tebe pač ne bodo nikoli,« je Bohorič odvrnil in se samoljubno nasmehnil, »kajti ti si Hilarij!« (Odlomek)